

Grundläggande läror

Grundläggande läror bör betonas i både seminariets och institutets klasser. Lärare ska hjälpa eleverna identifiera, förstå, tro på, förklara och tillämpa evangeliets grundläggande läror. Det hjälper eleverna att stärka sina vittnesbörd och att öka sin uppskattning för Jesu Kristi återställda evangelium. När eleverna studerar de här lärorna hjälper det dem också att vara bättre förberedda på att undervisa andra om de här viktiga sanningarna.

De flesta av Seminariets och Institutets 100 nyckelskriftställen valdes ut för att stärka elevernas förståelse av grundläggande läror. De flesta av skriftställena som listas i det här dokumentet är nyckelskriftställen. De togs med för att visa sambandet mellan dem och grundläggande läror.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

1. Gudomen

Gudomen består av tre åtskilda personer: Gud den evige Fadern, hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden (se Joseph Smith — Historien 1:15–20). Fadern och Sonen har kroppar av kött och ben och den Helige Anden är en person som består av ande (se L&F 130:22–23). De är ett i syfte och lära. De är fullkomligt eniga i att genomföra vår himmelske Faders gudomliga frälsningsplan.

Gud Fadern

Gud Fadern är universums högste styresman. Han är våra andars Fader (se Hebr. 12:9). Han är fullkomlig, har all makt och vet allt. Han är också en Gud som är fullkomligt barmhärtig, god och kärleksfull.

Jesus Kristus

Jesus Kristus är Faderns förstfödde i anden och Faderns Enfödde i köttet. Han är Gamla testamentets Jehova och Nya testamentets Messias.

Jesus Kristus levde ett liv utan synd och utförde en fullkomlig försoning för alla människors synder (se Alma 7:11–13). Hans liv är det fullkomliga exemplet på hur alla människor bör leva (se Joh. 14:6; 3 Nephi 12:48). Han var den första personen på jorden som uppstod (se 1 Kor. 15:20–22). Han ska komma tillbaka i makt och härlighet och regera på jorden under tusenårsriket.

Alla böner, välsignelser och prästadömsförrättningar ska utföras i Jesu Kristi namn (se 3 Nephi 18:15, 20–21).

Andra hänvisningar: Helaman 5:12; L&F 19:23; L&F 76:22–24

Den Helige Anden

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen. Han är en person av ande, utan kropp av kött och ben. Han kallas ofta Anden, den Helige Anden, Guds Ande, Herrens Ande eller Hjälparen.

Den Helige Anden vittnar om Fadern och Sonen, uppenbarar all sanning och helgar dem som omvänder sig och blir döpta (se Moroni 10:4–5).

Andra hänvisningar: Gal. 5:22–23; L&F 8:2–3

2. Frälsningsplanen

I föruttillvaron lade vår himmelske Fader fram en plan som gör att vi kan bli lika honom och uppnå odödlighet och evigt liv (se Mose 1:39). I skrifterna kallas denna plan för frälsningsplanen, den stora lycksalighetsplanen, återlösningensplanen och barmhärtighetens plan.

Frälsningsplanen omfattar skapelsen, fallet, Jesu Kristi försoning och alla evangeliets lagar, förrättningar och lärdomar. Handlingsfriheten, förmågan att välja och handla självständigt, är också viktig i vår himmelske Faders plan (se 2 Nephi 2:27). Tack vare den planen kan vi fullkomnas genom försoningen, uppnå fullkomlig glädje och leva för evigt i Guds närhet (se 3 Nephi 12:48). Våra familjerelationer kan bestå i all evighet.

Andra hänvisningar: Joh. 17:3; L&F 58:27

Föruttillvaron

Innan vi föddes på jorden levde vi i vår himmelske Faders närhet som hans andebarn (se Abraham 3:22–23). I föruttillvaron deltog vi i ett råd tillsammans med vår himmelske Faders andra andebarn. Under det rådet presenterade vår himmelske Fader sin plan och den förjordske Jesus Kristus ingick förbund att vara Frälsaren.

Vi valde att följa vår himmelske Faders plan. Vi förberedde oss för att komma till jorden där vi kunde fortsätta utvecklas.

De som följde vår himmelske Fader och Jesus Kristus tilläts komma till jorden för att uppleva jordelivet och utvecklas mot evigt liv. Lucifer, en av Guds andra andesöner, gjorde uppror mot denna plan. Han blev Satan, och han och hans efterföljare kastades ut från himlen och miste förmånerna att få fysiska kroppar och uppleva jordelivet.

Andra hänvisningar: Jer. 1:4–5

Skapelsen

Jesus Kristus skapade himlarna och jorden under Faderns ledning. Jorden skapades inte av ingenting. Den organiserades av existerande materia. Jesus Kristus har skapat otaliga världar (se L&F 76:22–24).

Jordens skapelse var väsentlig för Guds plan. Jorden är den plats där vi får fysiska kroppar, får provningar och utvecklar gudomliga egenskaper.

Vi ska använda jordens resurser med visdom, omdöme och tacksamhet (se L&F 78:19).

Adam var den första människan som skapades på jorden. Gud skapade Adam och Eva till sin avbild. Alla människor – män och kvinnor – är skapade till Guds avbild (se 1 Mos. 1:26–27).

Fallet

I Edens lustgård befallde Gud Adam och Eva att inte äta av frukten från trädet som gav kunskap om gott och ont. Följden av att äta av den skulle bli andlig och fysisk död. Andlig död är vår skilsmässa från Gud. Fysisk

död innebär att anden skiljs från den dödliga kroppen. Eftersom Adam och Eva bröt mot Guds befallning skildes de från hans närhet och blev dödliga. Adams och Evas överträdelse och de förändringar den resulterade i, bland annat andlig och fysisk död, kallas för fallet.

Som en följd av fallet kunde Adam och Eva och deras efterkommande uppleva glädje och sorg, känna till gott och ont, och få barn (se 2 Nephi 2:25). Som Adams och Evas efterkommande ärver vi det fallna tillståndet under jordelivet. Vi har skilts från Guds närhet och kommer alla att dö en fysisk död. Vi prövas dessutom av livets svårigheter och motståndarens frestelser (se Mosiah 3:19).

Fallet är en nödvändig del av vår himmelske Faders frälsningsplan. Dess riktning är tvåfaldig – nedåt men ändå framåt. Fallet medförde fysisk och andlig död men gav oss också möjligheten att födas på jorden samt att lära och utvecklas.

Jordelivet

Jordelivet är en tid av inläring då vi kan förbereda oss för evigt liv och visa om vi är villiga att göra allt som Herren har befallt oss. Under jordelivet ska vi älska och tjäna varandra (se Mosiah 2:17; Moroni 7:45, 47–48).

Under jordelivet är våra andar förenade med våra fysiska kroppar, vilket ger oss möjlighet att växa och utvecklas på ett sätt som inte var möjligt i det förjordiska livet. Våra kroppar är en viktig del av frälsningsplanen och vi bör respektera dem som den gåva från vår himmelske Fader som de är (se 1 Kor. 6:19–20).

Andra hänvisningar: Jos. 24:15; Matt. 22:36–39; 2 Nephi 28:7–9; Alma 41:10; L&F 58:27

Livet efter döden

När vi dör går våra andar till andevärlden och väntar på uppståndelsen. De rättfärdigas andar får uppleva ett tillstånd av lycka som kallas paradiset. Många trofasta kommer att predika evangeliet för dem som är i andefängelset.

Andefängelset är en tillfällig plats i tillvaron efter detta liv för dem som dött utan kunskap om sanningen eller var olydiga under jordelivet. Där undervisas andarna om evangeliet och får möjlighet att omvända sig och ta emot frälsande förrättningar som utförs för dem i templet (se 1 Petr. 4:6). De som tar emot evangeliet får vistas i paradiset fram till uppståndelsen.

Uppståndelsen är en återförening av andekroppen med den fysiska kroppen av kött och ben (se Luk. 24:36–39). Efter uppståndelsen kommer anden och kroppen aldrig mer att skiljas åt, och vi är då odödliga. Alla som föds på jorden kommer att uppstå eftersom Jesus Kristus

övervann döden (se 1 Kor. 15:20–22). De rättfärdiga kommer att uppstå före de ogudaktiga och ska komma fram i den första uppståndelsen.

Den slutliga domen sker efter uppståndelsen. Jesus Kristus dömer var och en för att avgöra vilken evig härlighet han eller hon ska få. Den domen baseras på personens lydnad mot Guds bud (se Upp. 20:12; Mosiah 4:30).

Det finns tre härlighetsriken (se 1 Kor. 15:40–42). Det högsta är det celestialet. De som är tappra i vittnesbördet om Jesus och lydiga mot evangeliets principer får bo i Gud Faderns och hans Sons Jesu Kristi närhet (se L&F 131:1–4).

Det andra av de tre härlighetsrikerna är det terrestriala riket. De som kommer till det riket är hedervärda män och kvinnor som inte var tappra i vittnesbördet om Jesus.

Det telestialet riket är det lägsta av de tre härlighetsrikerna. De som ärver det riket valde ogudaktighet framför rättfärdighet under jordelivet. De personerna får ta emot sin härlighet när de har återlösts från andefängelset.

Andra hänvisningar: Joh. 17:3

3. Jesu Kristi försoning

Att försona är att lida straffet för synden och därigenom ta bort syndens följder från den botfärdige syndaren och göra det möjligt för honom eller henne att försonas med Gud. Jesus Kristus var den ende som kunde utföra en fullkomlig försoning för alla människor. Hans försoning omfattade hans lidande i Getsemane örtagård för alla människors synder, hans blods utgjutande, hans lidande och död på korset och hans uppståndelse från graven (se Luk. 24:36–39; L&F 19:16–19). Frälsaren kunde utföra försoningen eftersom han höll sig syndfri och hade makt över döden. Av sin dödliga mor ärvde han förmågan att dö. Av sin odödlige Fader ärvde han förmågan att ta tillbaka sitt liv.

Genom nåden, som är möjlig tack vare Frälsarens försoningsoffer, kommer alla människor att uppstå och bli odödliga. Jesu Kristi försoning gör det också möjligt för oss att få evigt liv (se Moroni 7:41). För att få den gåvan måste vi leva efter Jesu Kristi evangelium, vilket betyder att vi måste ha tro på honom, omvända oss från våra synder, döpa oss, erhålla den Helige Andens gåva och hålla ut trofast intill änden (se Joh. 3:5).

Jesu sonade inte bara för våra synder under försoningen. Han tog också på sig alla människors smärtor, sjukdomar och skröpligheter (se Alma 7:11–13). Han förstår vårt lidande eftersom han själv har upplevt det. Hans nåd, eller möjliggörande kraft, stärker oss så att vi får styrka

att bära våra bördor och klara av sådant som vi inte kan göra av egen kraft (se Matt. 11:28–30; Fil. 4:13; Ether 12:27).

Andra hänvisningar: Joh. 3:5; Apg. 3:19–21

Tro på Jesus Kristus

Tro är ”hopp om ting som inte syns men som är verkliga” (Alma 32:21; se också Ether 12:6). Den är en gåva från Gud.

Tron måste vara inriktad på Jesus Kristus för att kunna leda en person till frälsning. Att ha tro på Jesus Kristus innebär att man litar helt på honom och på hans oändliga försoning, makt och kärlek. I den ingår tro på hans lärdomar och tron att även om vi inte förstår allting, så gör han det (se Ords. 3:5–6; L&F 6:36).

Tro är inte något passivt, den uttrycks genom vårt sätt att leva (se Jak. 2:17–18). Tron kan stärkas när vi ber, studerar skrifterna och lyder Guds bud.

Sista dagars heliga tror också på Gud Fadern, den Helige Anden, prästadörets makt och andra viktiga delar av det återställda evangeliet. Tron hjälper oss att bli andligt och fysiskt helade och få styrka att sträva framåt, hantera våra svårigheter och övervinna frestelser (se 2 Nephi 31:19–20). Herren utför stora underverk i våra liv enligt vår tro.

Genom tro på Jesus Kristus får man förlåtelse för sina synder och kan så småningom vistas i Guds närhet.

Andra hänvisningar: Matt. 11:28–30

Omvändelse

Omvändelse är en sinnets och hjärtats förvandling som ger oss ny insikt om Gud, om oss själva och om världen. Den innebär att vi vänder oss bort från synd och ber Gud om förlåtelse. Den motiveras av kärlek till Gud och en uppriktig önskan att följa hans bud.

Våra synder gör oss orena, med andra ord ovärdiga att återvända och vistas i vår himmelske Faders närhet. Genom Jesu Kristi försoning har vår Fader i himlen gett oss det enda sättet för oss att få förlåtelse för våra synder (se Jes. 1:18).

Omvändelse innebär att känna sorg över synden; att vi erkänner den för vår himmelske Fader, samt för andra om det behövs; att vi överger synden; att vi i möjligaste mån ersätter den skada som synden orsakat; och att vi lever i lydighet mot Guds bud (se L&F 58:42–43).

Andra hänvisningar: Jes. 53:3–5; Joh. 14:6; 2 Nephi 25:23, 26; L&F 18:10–11; L&F 19:23; L&F 76:40–41

4. Tidsutdelning, avfall och återställelse

Tidsutdelning

En tidsutdelning är en tidsperiod när Herren uppenbarar sina läror, förordningar och prästadöme. Det är en tidsperiod under vilken Herren har minst en bemyndigad tjänare på jorden som bär det heliga prästadömet och som har ett gudagivet uppdrag att sprida evangeliet till jordens invånare och tjäna i dess förordningar. I dag lever vi i den sista tidsutdelningen – tidernas fullhets utdelning – vilken inleddes när evangeliet uppenbarades för Joseph Smith.

Tidigare tidsutdelningar har kallats efter Adam, Enok, Noa, Abraham, Mose och Jesus Kristus. Det har också funnits andra tidsutdelningar, bland annat bland nephiterna och Jarediterna. I varje tidsutdelning har frälsningsplanen och Jesu Kristi evangelium uppenbarats och lärts ut.

Avfall

När människor vänder sig bort från evangeliets principer och inte har prästadörets nycklar så befinner de sig i ett tillstånd av avfall.

Perioder av allmänt avfall har inträffat under världens historia. Ett exempel är det stora avfallet som inträffade efter att Frälsaren upprättat sin kyrka (se 2 Tess. 2:1–3). Efter Frälsarens apostlars död förvrängdes evangeliets principer och otillåtna ändringar gjordes i kyrkans organisation och prästadörets förrättningar. Till följd av denna omfattande ogudaktighet tog Herren bort prästadörets myndighet och nycklar från jorden.

Under det stora avfallet stod människan utan gudomlig ledning från levande profeter. Många kyrkor grundades, men de hade inte myndighet att förlåna den Helige Andens gåva eller utföra andra prästadömsförrättningar. Delar av de heliga skrifterna förvrängdes eller gick förlorade och människan hade inte längre en sann kunskap om Gud.

Det här avfallet varade ända tills vår himmelske Fader och hans älskade Son uppenbarade sig för Joseph Smith och inledde återställelsen av evangeliets fullhet.

Återställelse

Återställelse är när Gud återupprättar sanningarna och förordningarna i sitt evangelium bland sina barn på jorden (se Apg. 3:19–21).

Herren förberedde återställelsen genom att kalla hedervärda män under det som i dag kallas reformationen. De

försökte återskapa religiösa läror och seder och organisationer som de var när Frälsaren etablerade dem. Men de hade varken prästadömet eller evangeliets fullhet.

Återställelsen inleddes 1820 när Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarade sig för Joseph Smith som svar på hans bön (se Joseph Smith — Historien 1:15–20). Några viktiga händelser under återställelsen var att Mormons bok översattes, aronska och melkisedekska prästadömet återställdes och kyrkan organiserades den 6 april 1830.

Aronska prästadömet återställdes till Joseph Smith och Oliver Cowdery av Johannes Döparen den 15 maj 1829. Melkisedekska prästadömet och rikets nycklar återställdes också 1829, när apostlarna Petrus, Jakob och Johannes förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery det.

Evangeliets fullhet har återställts och Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är ”den enda sanna och levande [kyrkan] på hela jordens yta” (L&F 1:30). Kyrkan kommer så småningom att fylla hela jorden och bestå för evigt.

Andra hänvisningar: Jes. 29:13–14; Hes. 37:15–17; Ef. 4:11–14; Jak. 1:5–6

5. Profeter och uppenbarelse

En profet är en person som har kallats av Gud att tala i hans ställe (se Amos 3:7). Profeter vittnar om Jesus Kristus och undervisar om hans evangelium. De ger till känna Guds vilja och sanna väsen. De fördömer synd och varnar för dess följder. Ibland profeterar de om framtida händelser (se L&F 1:37–38). Mycket av profeternas undervisning finns i skrifterna. Vi kan lära oss sanningen och få vägledning av att studera profeternas ord (se 2 Nephi 32:3).

Vi stöder kyrkans president som profet, siare och uppenbarare och som den ende på jorden som får uppenbarelse till vägledning för hela kyrkan. Vi stöder också rådgivarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Uppenbarelse är kommunikation från Gud till sina barn. När Herren uppenbarar sin vilja för kyrkan, talar han genom sin profet. Skrifterna – Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan – innehåller uppenbarelsen som getts genom forna och nutida profeter. Presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är Guds profet på jorden i dag.

Enskilda kan få uppenbarelsen som hjälper dem med deras specifika behov, ansvar och frågor och för att stärka deras vittnesbörd. De flesta uppenbarelsen till kyrkans ledare och medlemmar kommer genom intryck och tankar från den Helige Anden. Den Helige Anden talar till förståndet och hjärtat med en mild och stilla röst (se L&F 8:2–3). Uppenbarelsen kan också komma i form av syner, drömmar och besök av änglar.

Andra hänvisningar: Ps. 119:105; Ef. 4:11–14; 2 Tim. 3:15–17; Jak. 1:5–6; Moroni 10:4–5

6. Prästadömet och prästadömsnycklar

Prästadömet är Guds eviga makt och myndighet. Genom prästadömet skapade Gud himlarna och jorden och råder över dem i dag. Genom denna kraft återlöser och upphöjer han sina barn och ”åstadkommer odödlighet och evigt liv för människan” (se Mose 1:39).

Gud ger prästadömet myndighet till värdiga manliga medlemmar i kyrkan så att de kan handla i hans namn för hans barns frälsning. Prästadömet nycklar är rätten att presidera, eller makten Gud gett människan att styra och leda Guds rike på jorden (se Matt. 16:15–19). Genom de nycklarna kan prästadömsbärare få myndighet att predika evangeliet och betjäna i de frälsande förrättningarna. Alla som tjänar i kyrkan kallas under ledning av en som bär prästadömsnycklarna. På så sätt får de rätt till kraften som behövs för att tjäna och uppfylla de ansvar som är förknippade med deras ämbete.

Andra hänvisningar: L&F 121:36, 41–42

Aronska prästadömet

Aronska prästadömet kallas ofta det förberedande prästadömet. Ämbetena inom aronska prästadömet är diakon, lärare, präst och biskop. I kyrkan i dag kan värdiga manliga medlemmar få aronska prästadömet när de har fyllt 12 år.

Aronska prästadömet ”innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop” (L&F 13:1).

Melkisedekska prästadömet

Melkisedekska prästadömet är det högre eller större prästadömet och betjäna i andliga ting (se L&F 107:8). Detta större prästadöme gavs till Adam och har funnits på jorden närhelst Herren har uppenbarat sitt evangelium.

Det kallades först ”Det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden” (L&F 107:3). Senare blev det känt som

melkisedekska prästadömet efter en högpräst som levde under profeten Abrahams tid.

Ämbetena inom melkisedekska prästadömet är äldste, högpräst, patriark, sjuttio och apostel. Melkisedekska prästadömet president är kyrkans president.

Andra hänvisningar: Ef. 4:11–14

7. Förrättningar och förbund

Förrättningar

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är en förrättning en helig, formell handling som har en andlig innebörd. Varje förrättning utformades av Gud för att undervisa om andliga sanningar. Frälsningens förrättningar utförs genom prästadömet myndighet och under ledning av dem som innehar prästadömet nycklar. Vissa förrättningar är nödvändiga för vår upphöjelse och kallas frälsande förrättningar.

Evangeliets första frälsande förrättning är dop genom nedsänkning av en som har myndighet. Dop är nödvändigt för att en person ska kunna bli medlem i kyrkan och komma in i det celestialet riket (se Joh. 3:5).

Det engelska ordet för *dop* (baptism) har sitt ursprung i ett grekiskt ord som betyder att doppa eller nedsänka. Nedsänkningen symboliserar att människans syndfulla liv dör och att han eller hon återföds till ett andligt liv, ägnat åt att tjäna Gud och hans barn. Den symboliserar också döden och uppståndelsen.

När en person har döpts lägger en eller flera bärare av melkisedekska prästadömet sina händer på personens huvud och konfirmerar honom eller henne som medlem i kyrkan. Den förrättningen kallas för konfirmation och under konfirmationen ges personen den Helige Andens gåva.

Den Helige Andens gåva skiljer sig från den Helige Andens inflytande. Före dopet kan en person känna den Helige Andens inflytande då och då och kan genom detta inflytande få ett vittnesbörd om sanningen (se Moroni 10:4–5). När man har fått den Helige Andens gåva har man rätt till hans ständiga sällskap så länge som man håller buden.

Andra frälsande förrättningar är ordination till melkisedekska prästadömet (för män), tempelbegåvning och besegling av äktenskap (se L&F 131:1–4). Alla prästadömet frälsande förrättningar åtföljs av förbund. De frälsande förrättningarna kan också utföras för de döda

genom ställföreträdare i templet. Ställföreträdande förrättningar gäller inte förrän de avlidna personerna tar emot dem i andevärlden och ärar tillhörande förbund.

Andra förrättningar, som att välsigna sjuka och ge ett barn ett namn och en välsignelse, är också viktiga för vår andliga utveckling.

Andra hänvisningar: Apg. 2:36–38

Förbund

Ett förbund är en helig överenskommelse mellan Gud och människan. Gud fastställer villkoren för förbundet och vi samtycker till att göra det han ber oss om. Gud lovar att ge oss vissa välsignelser för att vi lyder honom (se L&F 82:10).

Alla prästadömet frälsande förrättningar åtföljs av förbund. Vi sluter förbund med Herren vid dopet och förnyar dessa förbund genom att ta del av sakramentet. Bröder som tar emot melkisedekska prästadömet ingår prästadömet ed och förbund. Vi sluter ytterligare förbund i templet.

Andra hänvisningar: 2 Mos. 19:5–6; Ps. 24:3–4; 2 Nephi 31:19–20; L&F 25:13

8. Äktenskap och familj

Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och familjen har en central roll i hans frälsningsplan och för vår lycka. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herren Jesu Kristi lärdomar.

Den heliga fortplantningsförmågan ... ska endast användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru. Föräldrar ska föröka sig och uppfylla jorden, uppföstra sina barn i kärlek och rättfärdighet, och sörja för deras fysiska och andliga behov.

Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra. Fadern ska presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och sörja för sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar.

Den gudomliga lycksalighetsplanen gör det möjligt för familjebanden att fortsätta bortom graven. Jorden skapades och evangeliet uppenbarades för att familjer skulle kunna bildas, beseglas och upphöjas för evigt. (Hämtat ur "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129; se också LDS.org/topics/family-proclamation.)

Andra hänvisningar: 1 Mos. 2:24; Ps. 127:3; Mal. 4:5–6; L&F 131:1–4

9. Bud

Bud är lagar och krav som Gud ger till människan. Vi visar att vi älskar honom genom att hålla hans bud (se Joh. 14:15). När vi håller buden välsignar Herren oss (se L&F 82:10).

De två mest grundläggande buden är: "Älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd ... [och] älska din nästa som dig själv" (Matt. 22:36,–39).

De tio budorden är en viktig del av evangeliet. De är eviga principer som är nödvändiga för vår upphöjelse (se 2 Mos. 20:3–17). Herren uppenbarade dem för Mose på hans tid och han har upprepat dem i nutida uppenbarelsen.

Andra bud är bland annat att vi ska be dagligen (se 2 Nephi 32:8–9), undervisa andra om evangeliet (se Matt. 28:19–20), hålla kyskhetslagen (se L&F 46:33), betala fullt tionde (se Mal. 3:8–10), fasta (se Jes. 58:6–7), förlåta andra (se L&F 64:9–11), vara tacksamma (se L&F 78:19) och hålla Visdomsordet (se L&F 89:18–21).

Andra hänvisningar: 1 Mos. 39:9; Jes. 58:13–14; 1 Nephi 3:7; Mosiah 4:30; Alma 37:35; Alma 39:9; L&F 18:15–16; L&F 88:124

För mer information om de här ämnena, gå till LDS.org, Teachings, Gospel Topics; eller se *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004).

